

An abstract painting of a rose. The rose is the central focus, rendered in warm tones of orange, pink, and red, with some darker, almost black, shadows. The background is a complex, layered composition of colors including light blue, green, purple, and yellow, with visible brushstrokes and a sense of movement. The overall style is expressive and somewhat somber, reflecting the title 'Hříšné touhy' (Sinful Desires).

Hříšné touhy

Blanka Boháčová

Blanka Boháčová

Hříšné touhy

Věnováno Klárce

Miluji Tě

Děkuji všem z celého srdce, kteří mě podporovali a díky nimž jsem se odhodlala tuto knihu vydat.

Děkuji Kristince Růčkové, díky jejímuž laskavému svolení jsem směla použít jednu z jejích nádherných fotografií a vytvořit tak obálku této knihy.

Laskavé příběhy o lásce v různých podobách,
s příchutí smyslnosti,
okořeněné vášní.

LEDEN

Černá košile

Toho roku pro ni zimní rána byla dlouhá a úmorná. Bylo to období, ve kterém do sebe musela nasát a následně ze sebe vydolovat příliš mnoho informací. Rozhodně se nezabývala svým soukromým životem, natož aby si s ním dělala nějaké slibné plány. Na to byla příliš opatrná a rozvážná. Nicméně si neuvědomovala, jak může být člověk někdy krátkozraký.

Lenošila v měkké posteli a oddávala se troše toho oddechu. Nořila se do příběhu, který jí nabízela kniha s jakýmsi výmluvným názvem. Příběh ji pohlcoval a zavál její maličkost až kamsi do slunného Španělska, když kdosi náhle zazvonil u dveří. Vtažena zpět do reality odhodila knihu, rychle na sebe přehodila huňatý melírovaný svetr, který dostala k vánocům, a otevřela. Pře dveřmi stála listonoška v tmavomodrém mundúru a velkou taškou na kolečkách. Telegram. V rychlosti jí věnovala svůj podpis a přibouchla jí dveře přímo před nosem. Udělala otočku a po teplých ponožkách klouzala zpět. Netušila, co v něm je. Dávala si na čas, jakoby ji vůbec nezajímalo, co se uvnitř skrývá.

Položila telegram na stůl v malé kuchyni, jejíž stěny si nedávno vymalovala pistáciovou barvou. Nasypala kávová zrnka do mlýnku a palcem zmáčkla knoflík, až se rozdrnčel. S horkou kávou ve svém oblíbeném šálku se usadila do rozestlané postele a konečně roztrhla malou pásku, kterou byl telegram přelepen. Rozevřela jediný list tenkého papíru, pohlédla na něj a na tváři se jí objevil široký úsměv.

V krátké zprávě bylo pozvání na víkendovou oslavu narozenin její přítelkyně. Ty dvě se neviděly už pěkně dlouho. Pomyslela si, že to jistě bude příjemné setkání. Vzhledem k tomu, že právě dokončila přípravu na svůj bakalářský titul dějin umění a do té doby se věnovala pouze jeho přípravě, by to pro ni mohlo být i příjemné rozptýlení. V posledních dnech vlastně nedělala nic jiného, než že se zaobírala studiem a přípravou na jeho ukončení. Pohledem na kalendář zjistila, že oslava se koná následující dny. Zhluboka se nadýchla a vydala ze sebe protáhlé uuuf. Šla do druhého pokoje a vsunula se do džín a domácího trika. Zeširoka otevřela skříň a v přihrádkách začala přebírat věci, které by si mohla vzít sebou. Čas kvapně ubíhal. Usedla k počítači a zjistila odjezdy vlaků. Už nyní se nesmírně těšila se na to, co přijde. Pro ten den ji to naplnilo radostí s mírným vzrušením.

Příštího dne vstala, přešla ložnicí k oknu, a podívala se na úzkou uličku mezi domy z červených cihel jejich čtvrti. Byl tam zaparkovaný vůz, blokoval ulici a způsobil dopravní zácpu. Řidiči vykukovali z aut zamlženými staženými okénky a pískali na sebe a křičeli jeden přes druhého, jakoby jim to mohlo pomoci. Ignorovala to. Odvrátila se od okna s netrpělivým trhnutím hlavy. Bylo krátce před desátou. Nejvyšší čas si pospíšet. Oblékla si černé kalhoty, které jí dokonale obtahovaly nohy a svetřík s pestrobarevnými květy a kruhy. Zběžně se podívala na svůj obraz v zrcadle ve dveřích skříně, když ji mýjela. Neměla dnes čas se nalíčit, ale její broskvový obličej to vlastně ani nepotřeboval. Nikdy se moc nelíčila, jen občas, spíš jen tehdy, když šla do společnosti. Ještě se při odchodu rozhlédla po bytě, aby se ujistila, že na nic nezapomněla. Vklouzla do vysokých kozaček na klínku, přehodila tašku přes rameno a sešla dolů dvě patra do suterénu. Když za ní zaklaply domovní dveře, její myšlenky se již ubíraly k představám oslavy a setkání, které představovaly paletu různorodých situací. S fantazií to zkrátka uměla.

Vlak se loudavě valil krajinou kilometr za kilometrem a vydával monotónní klapavé tóny, jak narážel na kolejnice. Továrny a domy se střídaly, až se slily do různobarevného rozmazaného pásu. Její nadšení se během cesty zvyšovalo. Vzala do ruky knihu, kterou měla rozečtenou a ponořila se opět do napínavého příběhu přímoří, přičemž upadala opět do říše fantazie. Čekala ji celkem dlouhá a nudná cesta, která utekla rychleji, neboť si ji celou zahalila do opojného graciézního hávu letního příběhu.

Se skřípavým pískotem brzd zastavili a vlak si odfoukl. Vystoupila, sněžné vločky z nebe jí pomalu dosedaly na obličej i na kabát a pocítila závan čerstvého vzduchu. Malé nádraží jí skýtalo pohled na budovu s oprýskanou okrovou fasádou. Prošla jeho omšelými a oprýskanými dřevěnými dveřmi, aby halou opět vykročila ven. Očekávala malé město s hlavní ulicí, tuctem krámků a místním typem lidí, který by věděl všechno o každém, kdo tu žil za posledních padesát let. Našla však malebnou vesničku, plnou roubených chalup. Mlžný zimní opar se rozprostíral do dále, vločky poletovaly vzduchem se zrychlujícím se rytmem a světlo ponechávalo za sebou nepatrnou stopu na obloze. I tak jí byl časný večer příjemný. Zrychlila krok, upřela zrak před sebe a nasadila různé tempo.

Blíže ke středu vesnice se po chodnících procházely skupinky mladých lidí. Chvilí bloudila, než našla místo, kde jí očekávali. Párkrát poklepala kruhovým, kovovým klepadlem na dveře, a když nikdo nepřicházel, osmělila se, otevřela a vstoupila do chalupy.

Chalupa byla rozkošná a půvabná. Její podmanivé kouzlo jí dostalo. Všude do éteru hlučelo gramorádio ze šedesátých let, což vytvářelo spolu se šumivým zvukem starých desek vzletnou sentimentální atmosféru. Oslava už byla v plném proudu. Mihotající se postavy a cinkot skleniček. Jako by nikdo neregistroval, že přijela. Jak by taky jo v tom mumraji. Bylo tu k prasknutí.

Uvědomila si, že ji zalila vlna úlevy a dokonce jakéhosi radostného pocitu. Vyhnula se velkému představování, což ji upřímně těšilo. Po cestě byla trochu unavená a hlavně hladová. Vděčně klesla do světle hnědého proutěného křesla s spletým polštářem. Náhle k ní přistoupila dívka a vychrlila větu. Vrhla na dívku zmatený pohled a přestala věnovat pozornost svým bolavým nohám a kručícímu žaludku, který o sobě dával vědět čím dál víc. Vstala a šla najít v davu vlnících se a proplétajících těl svou přítelkyni. Našla ji po chvíli ve vedlejší místnosti v přátelském objetí dvou mužů. Svýkřikem radosti si padly do náručí. Neodmítla talíř plný laskomin, který jí ještě notnou chvíli dělal hlavní společnost. Oddávala se labužnické seanci a přitom s kamarádkou probírala doby dávno minulé. Hodně se při tom obě nasmály. Posléze se vrhly do víru oslavy. Cítila se lehčí. Překonala nedůvěru a vzdálenost mezi novými lidmi. Byla rozhodnuta se dobře bavit.

Někdo položil na starý gramofon jazzovou desku s Ellou Fitzgerald. Začínala být velmi unavená a hudba uklidňovala její rozjařenou mysl. Chtěla najít kout, kde by mohla být alespoň na krátkou chvíli sama. Uvelebila se na pohovce, co stála vedle krbu. Prostor chalupy se mírně vyprázdnil a umožňoval dočasně nerušený oddech. Pohled do ohně a vůně praskajícího dřeva ji zlehka omámily. Tiše seděla s krátkou cigaretou v ruce a rozjímala. Podvědomě se narovnávala v ramenou. Pocítila, jak si ji kdosi měří pohledem tak pronikavým, že se otočila. Pozoroval ji z temného kouta pokoje ležérně opřený bokem o dřevěný trám. Prameny vlnitých polodlouhých vlasů mu ledabyle padaly do očí a vytvářely tak tajemný výraz v jeho tváři. Neměla sklony k flirtování. Zalíbil se jí však na první pohled. Nedalo jí to a usmála se na něho tím nejprostším výrazem přátelství. Všiml si, jak se jí po tváři rozlévala úžasná svěžest, rty měla pootevřené, hnědé oči přivřeny, syté barvy svetru se odrážely od jemného nádechu broskvové barvy jejich tváří. Byla v nich barva, ale nesmírně lehounký odstín. Nemohl dělat nic jiného, než se odpoutat z místa a jít k ní. Seděli vedle sebe,

hodně blízko a mluvili přitlumeně, že je vůbec nikdo neslyšel. Hovořili o filmech, muzice, snech. Na chvíli ustala hudba a bylo slyšet jen tichý šum, jak deska dohrála, než ji někdo otočil a znovu usadil jehlu na své místo. Bylo jim lehký a volně, zdánlivě zbaveni zemské přitažlivosti. Na zlomek vteřiny se na něho podívala, pak ihned sklopila oči. Napili se. Neustále si ji prohlížel. Měl ďábelský smysl pro nohy, měl rád, když byly dokonalé. A ona je měla. Každou nohu vytvářelo mnoho křivek, ale přesto byla každá dokonale rovná. V tom okamžiku tu dívku chtěl celým svým tělem. Svým představám dával volný průchod. Připadala mu nedostupná. Zaujalo ho u ní i chování ženy, vymykající se běžné normě. Chovala se důstojně. Kontrolovala svou radost. Oči měla hebké jako hedvábí, měkké jako všechno milující v přírodě, jako když všechno co v ní je, zjihne, když přijde pravý čas. Fascinovalo ho, jak skrývala před ním cosi ze své podstaty. Bylo příjemné ji cítit a vnímat. Překvapen ucítil obdiv, a dokonce vděčnost za to, že ji směl poznat. Najednou přešel do pozvolného útoku. Bezprostředně jí to lichotilo. Celá se proměnila.

Zbytek společnosti se s přicházející nocí začal vytrácet. Musela se sama sobě přiznat, jak ji těší, že zůstali sami. Přisunula se blíž a políbila ho zvláštním způsobem. Takovým, jakým se líbávají ještě příliš mladí milenci, kteří sami sobě dovolují první seznámení s polibky. Podsunul pod ni ruku a přitáhl ji k sobě. Svírala ho štíhlými prsty. Obemkla ho okolo pasu s lehce chvějivou rukou. Mírně se nadzvednul, položil ji na pohovku a lehl si nad ni. Sám se jí však nedotkl. Brala si ho pomalu sama. Aby uspokojila sebe krůček po krůčku. V jejím počínání bylo cosi magického, protože to znamenalo držet na uzdě vášeň a přitom vědět, co bude následovat, a taky vědět, že se to všecko stane. Když se na ni znovu podíval, viděl, jak skutečně hezká je. Vstali beze slov a odešli po schodech do malého pokoje. Voněl dřevem a kůží. Na stole stál mosazný svícen se svící barvy nočního nebe. Škrtnul zápalkou a zapálil svíci v něm. Vzal jí do náruče. Oči jí zjihly a celý výraz zněžněl. Cítil, jak se její tělo

k němu vzpíná a natahuje. Stál velmi těsně vedle ní. Téměř přestala dýchat touhou. Vsunul jí zezadu jednu ruku mírně nad pas. Druhá mu pak dala pocítit její ploché břicho. Jeho pocit mu řekl víc, než by byla s to říci mu sama. Nepřeháněl to. Neukvapoval se. Zpomalil, ale nepřestával. Vymanila se z jeho pevně svírajících rukou. Udělal pár kroků vzad a ona se posadila na postel stojící téměř vedle ní. Vracel se pomalu k ní. Nechtěl uspěchat ani jediný okamžik, ani celou proměnu, ani sex. Objala ho kolem krku. Sklonil se k ní. Líbali se a dotýkali svých horkých těl. Začala se mírně, pomaloučku pohybovat, až se s dalšími náruživými pohyby odpoutala od času i místa, cítila opojení, vzplanutí a vášeň. Viděl, že ten svět je v tomto okamžiku pro ni on. A chtěl jím být. Držel ji a nepřestával s něžnými doteky. Jazykem bloudil po její světle broskvové a hebké kůži. Dostával se do nejtajnějších míst. Zvrátila hlavu a zavřela oči. Poddala se mu. Zaklesli se do sebe. Neustále po ní toužil. Dýchala hluboce a namáhavěji. Skopla příkrývku a neznatelně zvedla nohy. Jeho tělo splývalo s jejím. Ruce nad jejich hlavami se letmo dotýkaly. Otevřela oči a její pohled klouzal po jeho hrudi. Pohyby se zrychlovaly s neskrývanou rozkoší, až dosáhla vrcholu. Z jejích očí tryskalo uspokojení. Oba uložili svá příjemně unavená těla vedle sebe. Potichu vzdychla a otočila se k němu zády. Pevně ji uchopil za boky a hladil. Opřel se jí čelem o záda. Odpočívali v objetí. Oslavovali sami sebe, ten okamžik v čase, pocit té chvíle. Přitáhl si polštář a posunul jí ho pod hlavu. Svou položil, vedl ní. Překulila se na druhý bok. Nyní leželi s tvářemi těsně u sebe a jejich dech se propojoval. Usmívala se z polospánku, který se jí dral pod víčka. Držel v rukou její tělo po celé délce, od hlavy až ke stehnům. Usínal, ale vždy jakoby procitnul, aby se znovu ujistil, že tam pořád je s ním.

Nebe na východě začínalo být špinavě modro růžové. Nový den se hlásil o svou pozici. Procitla. Ještě chvilku si dovolila nehnuté ležet, hleděla na něho a nasávala do sebe poslední zbytky nočních prožitků. Neslyšně vstala a poodešla k malému okénku. Zadní okno

mělo výhled na zahradu. Dívala se na východ slunce. Jeho paprsky vytvářely na čerstvě napadaném sněhu nepatrné jiskřičky. Pozorovala je, jak poskakují a v mysli znovu prožívala noční události. Bylo to překrásné probuzení. Oblékla si jeho košili a tiše jako kočka sešla po schodech dolů. S hrnkem čerstvé kávy a povidlovým koláčkem se ponořila do staré pohovky, na které minulou noc vše začalo. Ticho ji znovu ukolébalo. Vzbudily ji až hlasy ostatních. Vše okolo opět ožilo a hlásilo se k životu. Nastávající den nabral nový dech. Vrátila se do pokoje. Byl prázdný. Jeho odchodu si nikdo nevšimnul. Zůstala jí po něm pouze černá košile.

A tak znovu a znovu nechávala ubíhat dny za dnem v jejich stereotypu zajatá ve svých starých kolejích. Snad si i libovala ve chvílích samoty a klidu. Cítila se tak v bezpečí. V přívalu nových událostí a změn, které jí život přinesl, si nakonec už ani nepamatovala, jak dlouhá doba od té chvíle, kdy ho viděla naposledy, utekla.

Až jednou, on našel ji.

V polosedu, opírajíc se o pelest postele, listovala v časopisech rozložených kolem sebe a neustále posmrkávala a kýchala. Zatracená chřipka. Nejspíš se málo modlila a pro svou vlastní ochranu málo dodržovala pravidla, která jí měla od bacilů držet co nejdál. Ted' nezbývalo, než si to tu o samotě odležet. Už třetí den tu pyká ve svém sterilním vigvamu. Odklonila hlavu stranou a její pozornost upoutala černá pánská košile, která na ní vystrkovala svůj rukáv z otevřené skříně. Visí tam už hezkou řádku let. Čas od času si při pohledu na ni ráda připomněla něžnou vůni jedné dávné noci, která v ní i po takové době vyvolávala jistý druh vnitřního uspokojení a tajemné chtivosti. Hlavou jí prolétly zasuté vzpomínky, které jí pootevřely dveře do její minulosti. Ach ty

vzpomínky. V duchu si říkala, jestli se někdo na světě zabývá vzpomínkami a minulostí tak jako ona.

Přestože nyní měla svůj rodinný život, v němž jí děti dokázaly zabrat veškerý čas, ráda se ve volných chvílích zatoulala do svého světa. Někdy si připadala jako krkavčí matka, když je zaháněla do svých pokojů, aby si užila svou chvíli a mohla si odpočinout nejen od těch malých hád'at, ale i od radostí rodinného života. Nyní si těch chvil s bacily užívala do sytosti. To tedy ano.

Pohnula hlavou ze strany na stranu a vrátila se v myšlenkách zpět do přítomnosti. Vzpřímeně se posadila, otočila se a zahleděla se z okna. Přemýšlela, kde asi jsou. Měli tu být už před hodinou. Trochu znervózněla. V tu chvíli se domovní dveře prudce rozrazili a děti vběhly do bytu za křiku, smíchu a halekání. Na podlaze po nich v předsíni zůstaly odkopnuté botky. Cestou k ní odhazovaly své svršky, předbíhaly se a hlaholily o sto šest. Ihned usedly vedle ní a s nadšením vyprávěly, co během odpoledne stačily zažít. Užívala si dětských srdečných objetí, pusinek a dojmů, které ze sebe přímo chrly, jako by soutěžily, kdo toho řekne víc. Za chvíli se ve dveřích objevil manžel a děti odehnal. Zadíval se na otevřené dveře skříně, kde jeho pohled, stejně jako před chvílí ji, přitáhla černá košile. Laškovně se otázal, co je to za košili. Na tváři se jí rozsvítil úsměv, který vygradoval v prudký smích, když po něm hodila malou chundelatou bačkorku. Z pod jeho vousů, které dnes nosil na znamení důležitosti, se vymanil další milý čtverácký úsměv a zeptal se, zdali by si nedala další šálek horkého zázvorového čaje. Zavrtěla hlavou a se rty stále doširoka otevřenými ukázala prstem na nedopitý čaj na svém nočním stolku. Objal ji. Objekt bylo právě tak přívětivé, jako mírně vzrušující. Černá košile v nich pokaždé vyvolala vlnu neutuchající žádostivosti s příchutí dávné společné noci. Něžně ji políbil na tvář a uchýlil se do klidu své pracovny.

ÚNOR

Lesní cesta

Bylo, nebylo, za devatero horami a devatero řekami... ne! A, nebo ano? Takže, v jednom malém městečku, mezi kopci, žil, byl jeden úplně neznámý a úplně obyčejný muž.

Okolní kopce byly na vrcholcích posypané sněhem, jako když cukrář hustě posype čerstvě upečený moučník cukrem. Pozoroval malým oknem s modrými okenicemi svého nízkého domku okolní krajinu. Jeho pokoj byl vyhřátý krbem, ve kterém praskalo dřevo a plápolal rudožlutý oheň. Všechny stěny pokoje byly posety policemi s knihami, barevnými abstraktními obrázky a zarámovanými fotografiemi. V kuchyni začala pískat konvice s vodou, jako by jí šlo o život. Prudce se otočil, došel do kuchyně, vypnul sporák a nalil vodu do velkého hrnku, ve kterém již čekala káva na svou horkou vodu. Obrátil se a s hrnkem v ruce se vydal zpět k oknu. Světla městečka se mu zdála jako mihotání tisíců drobných světél. Naslouchal zvukům ticha a hvízdání meluzíny. V hlavě mu mýjela jedna myšlenka za druhou a seskupovala se nesmyslná slova. Možná už ani nenalézal ta správná, která by vystihovala jeho stav. Momentálně prožíval otupělou lhostejnost ke všemu okolnímu. Moc si přál, aby se situace změnila. Už pár let žil sám. Jeho život byl, jak to doposud on sám vnímal, celkem nudný. Možná proto, že ještě nepotkal tu pravou, nebo možná i díky své představě, že nemá na to, aby jeho život byl pestřejší a tak nějak živější. Všichni jeho vrstevníci dávno měly rodiny nebo dlouholetý fungující vztah, ale on s cejchem samotáře asi neměl šanci někoho si najít. (Subjektivní

počit.) Jeho život se odehrával v uzoučkých mantinelech a jemu to dlouho vyhovovalo. Vystačil si s tím roky při svých častých cestách. Cestování mu skýtalo něco jako úkryt před osobním životem. Na chvíli zavřel oči a pokusil se myslet na něco jiného. Lokl si zbytku kávy, která se převalovala na dně hrnku, otevřel jedno a pak druhé okno. Měl dojem, že mu během noci víčka musela ztěžknout alespoň o tunu. Postavil se k otevřenému oknu a nabral do sebe vzduch, jak nejvíc mohl. Když nabyl dojmu, že i pokoj už do sebe nasál dost čerstvosti, zavřel obě okna, přihodil do krbu pár polen a šel si obléknout tlustý svetr a bundu. Obul si hnědé vysoké pohorky a zešíroka otevřel dveře. Natáhl se po čepici a šále na věšáku. Tenhle poslední únorový víkend mu zima stále seděla za krkem jako rampouch. Procházka na čerstvém vzduchu mu určitě udělá dobře.

Šel starou vyšlapanou úzkou lesní stezkou, kterou znal jako své boty, napůl zapadlou sněhem. Po letech se vrátil zpět do tohoto kraje, kde mu rodiče odkázali malý domek. Tohle místo mu přirostlo k srdci. Cítil se tu dobře. Čím dále šel, tím zřetelněji se mu vybavovali vzpomínky na známá místa. Změnilo se tu jen velmi málo. Vše v něm vzbuzovalo tolik veselých a milých vzpomínek na minulost. Zamžoural do oslnivého světla, které se odráželo od sněhové pokrývky. Bodalo do očí. Kráčel proti větru a mhouřil uslzené oči. Namířil pohled k protějšímu konci stezky. Kráčela po ní menší postava v tmavé bundě, zahalená do kapuce a s šálou sahající až k nosu. Když se přiblížila, všiml si, že je to dívka. Oříškově hnědé vlasy jí padaly z pod kapuce do obličeje. Téměř ho nebylo možno rozeznat. Zvedla hlavu, odfoukla vlasy a pousmála se. Její výraz mu vplul do podvědomí, jako když bezděčně zaostříte na dosud rozmazaný okraj zorného pole. Vzal ji na vědomí. Minuli se a on zrychlil krok. Došel až k okraji lesa a pak ještě dál podél mýtiny, která v létě skýtala možnost odpočinku.

Domů došel zkřehlý, příjemně unavený. Uvařil teplý čaj a sedl si ke svému pracovnímu stolu. Otevřel notebook a přivřel oči.

Opatrným pohybem, jako by byl poloslepý, sjel rukou z notebooku a položil dlaň na hladký povrch dřevěného stolu. Posunul ruku ještě o kousek, nahmatal otevřenou krabici bonboniéry v zlatohnědém obalu a vyndal jeden bonbon. Opatrně ho vložil do úst. Odjakživa miloval sladkosti i ostatní jídlo. Naštěstí to na jeho postavě nezanechalo žádné stopy. Dneska už byl ale trochu víc vybíravý, zbožňoval kvalitní čokoládu nebo čokoládové bonbony, nepohrdnul však ani něčím jiným na zub, pokud po ruce nebyla jeho oblíbená belgická dobrůtka. Ukojil své chutě a dal se do práce, kterou měl mít do konce víkendu hotovou. S přibývajícím večerem, unavený, se ztuhlým krkem odsunul židli a vstal.

Tma už nadobro vklouzla do pokoje. Rozsvítil velkou lampu, která stála v rohu naproti krbu. Oheň téměř vyhasínal a pokoje se zmocňoval chlad. Prohrábl žhavé uhlíky, přiložil a prošel chodbičkou k malému schodišti. Otevřel těžké dřevěné dveře v horním patře a rozsvítil. Byl to úhledný, útulný pokojík s úzkou postelí s vyšívaným přehozy, které dělala jeho babička, když byl ještě malý. Vše to tu bylo jako kdysi. Vyřezávaná komoda, na ní stará petrolejka, vlněný koberec. Na tapetách a závěsech se opakovaly vzorky drobného kvítí, vyšlých z módy asi před čtyřiceti lety. Dýchla na něj nostalgie. Zima, která však převzala vládu v tomto pokoji, rozhodla za něj. Očima přešel po pokoji, otočil se a vrátil zpět dolů. Únava už nabírala na obrátkách, zachumlal se do velké vlněné přikrývky na pohovce, pod hlavu si strčil polštář a oddal se spánku.

Časné ráno bylo šedivě líné. Probral se celý rozlámaný. Logicky se mu nechtělo do rozdělané práce, ale neměl na výběr. Celý den ťukal do klávesnice a skončil opět až s večerem. Rozhodl se pro trochu rozptýlení, vyměnil omšelé oblečení za lepší a vydal se do místní hospůdky. Lokál byl poloprázdný, za to příjemně vytopený. Teplo se mu rozlilo po těle. Objednal si pivo a bezmyšlenkovitě jen tak seděl a oddával se nicnedělání. Při chmurných zimních

večerech, jako byl tento, kdy vzduchem poletují nesčetná možná a snad, proč a kdyby, si všiml, že ho sleduje nějaká dívka. Rozpačitě polkl a povytáhl obočí. Byla mu povědomá. Kde ji jen potkal? V supermarketu, v cukrárně? Pak si vzpomněl, že je to tatáž dívka, kterou potkal předešlého dne na stezce v lese. Sebral odvalu a naznačil jí, zda by si mohl přisednout. Přikývla. Vzal ze stolu své nedopité pivo a sedl si ke stolu k ní. Chvíli jen tak plácali páte přes deváté, až se hovor stočil k cestování, což byla společná záliba. Dlouho si vyprávěly příběhy, které na cestách zažili. Ať už se týkaly odlišnosti různých kultur, lidí či míst, které je fascinovaly. Pomyslel si, že je příjemná, rozumná a víc než zdravě sebevědomá. Znenadání zvedl prst a naznačil pauzu, poněvadž se mu rozvibroval telefon v kapse. Chvíli s kýmsi hovořil, zamyšleně hleděl, pokýval hlavou a pak si na ubrousek udělal pár poznámek. Hovor ukončil a podíval se na ni. Opět se pustili do hovoru. Vyprávěla jakýsi příběh o rybářích ve fjordech. Měl chuť vtipkovat a už měl na jazyku jízlivou poznámku, kterou by jí vzal vítr z plachet, ale když její pohled padl na něj, zarazil se a mrkl na ni. Byla tak spontánní a přirozená, že si uvědomil, že vlastně vítr z plachet mu svým chováním bere ona. Večer značně pokročil, hosté pozvolna odcházeli, židle se objevovali vzhůru nohama na stolech, kam je hostinský postupně dával. Ať se jim to líbilo nebo ne, bylo na čase zvednout kotvy.

Venku si silný vítr prorážel cestu, hrál si s větvemi stromů a ty tančily v rušném reji ze strany na stranu. Ještě kousek šli společně cestou mezi domky, než se začala stáčet klesu a bylo nutné se rozloučit. Stáli proti sobě a hovor ustal. Nastala situace, kdy ani jeden z nich neměl tušení, jak tento moment ukončit. Kreslila si větví, kterou sebrala cestou, obrazce do sněhu. Začalo sněžit. Sníh zasypával s melancholickou pomalostí ulice i domky, až celé okolí ztrácelo barvy. V té tmě, do které svítily jen pouliční lampy, se vše měnilo v šedobílou přízračnou krajinu. V tu chvíli, při pohledu na ní měl lehké a tesklivé přání. Znovu se s ní setkat. Sebral veškerou odvalu a nabídl jí, aby se zítra zastavila na čaj a sladkosti. Banální,